

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKEER DAN KENNIS

Oom Wiggily en de Tijger

"Oom Wiggily! Oh, Oom Wiggily!" riep een stem achter de konijnenheer, toen hij op een ochtend weg huppelde van zijn holle stronk bungalow.

"Wat is er nu weer?" vroeg het konijntje, en draaide zich zo snel om dat zijn hoge zijden hoed bijna van zijn roze, twinkelde neusje gleed. "Willen de Wolf of de Vos misschien aan mijn oren knabbelen?"

"Ik hoop het niet!" riep Zuster Jane, de muskusrat dame die het huishouden deed, want zij was het die had geroepen. "Maar wil je alsjeblieft mijn schaar meenemen, Oom Wiggily?"

"Je schaar meenemen? Waarvoor?" vroeg Meneer Langoor.

"Om hem te laten slijpen," antwoordde Juffrouw Fuzzy Wuzzy. "Hij is zo bot dat ik bijna niets kan knippen, en ik wil wat linnen in nieuwe lakens en kussenslopen knippen. Neem mijn schaar mee, Wiggy lief, en laat hem goed scherp maken."

"Dat zal ik doen," beloofde de konijnenheer. Daarna wikkelde Oom Wiggily de botte schaar in een druivenblad, stopte die in de bovenkant van zijn hoge zijden hoed en zette de hoed op zijn hoofd.

"Waarom stop je het daar?" vroeg Zuster Jane.

"Zodat ik het niet vergeet," antwoordde de konijnenheer. "Als ik het in mijn zak zou stoppen, zou ik

het vergeten. Maar nu, als ik Mevrouw Krulstaart, het varkentje, of Mevrouw Wibbelwobbel, de eend, tegenkom en ik buig voor ze, dan doe ik mijn hoed af. Dan glijdt de schaar eruit, en dan herinner ik me dat ik die moet laten slijpen."

"Dat is een goed idee," zei Zuster Jane. "Vergeet niet om de schaar goed en scherp terug te brengen. Als je dat niet doet, kan ik het nieuwe linnen dat ik heb gekocht niet in lakens en kussenslopen knippen."

"Ik zal het niet vergeten," beloofde de konijnenheer. Hij huppelde verder door het bos, en hij was nog niet ver of hij hoorde ineens een grommend, rommelend geluid, een beetje zoals ver onweer.

"Ik vraag me af of dat de leeuw weer is?" dacht Oom Wiggily. "Misschien kon hij het circus niet vinden en is hij teruggekomen om met het eind van zijn staart door een raam in de bungalow meer meubels voor Zuster Jane af te stoffen."

Oom Wiggily keek door het bos, maar hij zag geen gele leeuw. In plaats daarvan zag hij een dier naar hem toe strompelen, bijna net zo groot als de leeuw, maar met een prachtige zwart-geel gestreepte vacht.

"Oh, ho! Meneer Tijger—degene die ik zag toen ik met Baby Bunty naar het circus ging!" riep Oom Wiggily.

"Dit is een tijger!"

"Ja, ik ben de gestreepte tijger," antwoordde het andere dier. "En, oh, wat zit ik in de problemen!"

"Wat is er aan de hand?" vroeg de konijnenheer vriendelijk, want hij kon zien dat de tijger mank liep en pijn had.

"Ik heb een doorn in mijn voet," vervolgde de zwart-gele kerel, "en mijn ogen zijn zo slecht dat ik hem er niet uit kan trekken."

"Misschien kan ik het wel," zei Oom Wiggily. "Ik heb een goede bril."

Dus de konijnenheer keek door zijn bril, en zag al snel de doorn die in de voet van de tijger zat. Het duurde niet lang voor Oom Wiggily om hem eruit te trekken.

"Oh, heel erg bedankt!" gromde de tijger, maar niet met een boze stem. "Het is mijn verdiende loon, denk ik, omdat ik uit het circus ben weggelopen."

"Ben jij ook weggelopen, net als de leeuw?" vroeg Oom Wiggily.

"Ja," antwoordde het gestreepte beest, "we zijn samen weggelopen - de leeuw, een paar andere dieren en ikzelf. Maar nu zou ik graag weer terug willen rennen."

"De leeuw was ook blij," zei Oom Wiggily. "Hij was heel blij om terug te gaan."

"Zeg me niet dat je hem hebt ontmoet!" riep de tijger uit. "Waar is hij?"

"Hij is gisteren teruggegaan, nadat hij bij mijn bungalow was geweest en Zuster Jane had geholpen met het afstoffen van de meubels met zijn staart door de ramen," antwoordde het konijntje.

"Dan ga ik ook terug!" verklaarde de tijger. "Het is niet zo leuk om alleen door het bos te zwerven als ik dacht dat het zou zijn. Ik ga terug!"

"Voordat je vertrekt," stelde Oom Wiggily vriendelijk voor, "kom alsjeblieft met me mee naar mijn bungalow."

"Moeten er nog meer meubels worden afgestoft?" vroeg de tijger lachend. "Ik heb geen pluizig plukje aan het einde van mijn staart, zoals de leeuw."

"Dat is het niet," antwoordde het konijntje. "Maar ik wil graag dat Zuster Jane wat zelf op de plek doet waar de doorn in je poot zat, en hem ook in een lap wikkelt."

"Dat zou heel fijn zijn," zei de tijger. "Graag ga ik met je mee."

Dus strompelde hij met de konijnenheer door het bos, en al snel kwamen ze bij de holle stronk bungalow.

"Meer gezelschap voor je, Zuster Jane!" riep de vrolijke konijnenoom.

"Dat is leuk," antwoordde Juffrouw Fuzzy Wuzzy. "Oh, je bent een tijger, nietwaar?" ging ze verder, toen ze het gestreepte beest zag.

"En hij heeft een pijnlijke poot," sprak

Oom Wiggily. "Wil je er zelf op doen, Zuster Jane?"

"Natuurlijk," antwoordde de muskusrat dame. En toen de pijnlijke poot van de tijger mooi in een schone lap was gewikkeld, vertrok hij door het bos om het circus te vinden.

"Tot ziens, en kom nog eens terug," nodigde Oom Wiggily uit, en maakte een diepe en beleefde buiging met zijn hoge zijden hoed.

"Dat zal ik doen," beloofde de tijger. En toen riep het konijntje plotseling uit:

"Oh, je schaar, Zuster Jane! Ik was helemaal vergeten om die te laten slijpen," en hij raapte de schaar op van waar die was gevallen toen hij zijn hoed afzette.

"Oh, jee! Dat is jammer!" zei de muskusrat dame. "En ik wilde het linnen in repen knippen om er lakens en kussenslopen van te maken. Nu is het zo laat dat ik bang ben dat de slijperij gesloten zal zijn."

"Misschien kan ik helpen," zei de tijger, die terugkwam.

"Kun je scharen slijpen?" vroeg Oom Wiggily.

"Nee," was het antwoord, "maar mijn klauwen zijn scherper dan welke schaar dan ook die je ooit hebt gezien. Als jij en Zuster Jane de stof vasthouden, zal ik hem met mijn scherpe klauwen in repen knippen. Ik hoef mijn pijnlijke poot niet te gebruiken. Ik gebruik mijn andere."

"Oh, dat zou heel aardig van je zijn," zei Zuster Jane.

"Ik was vergeten dat tijgers scherpe klauwen hebben."

Dus hielden de muskusrat dame en de konijnenheer de linnen doek voor de tijger, en met zijn klauwen sneed en sneed hij hem in precies de vormen die Juffrouw Fuzzy Wuzzy nodig had voor het maken van lakens en kussenslopen.

"Ik ben erg blij dat ik jullie deze gunst kon bewijzen," zei de tijger, toen al het linnen was geknipt.

"Ik ook," sprak Oom Wiggily, "want als je hier niet was geweest om je klauwen te gebruiken, had Zuster Jane

me nooit vergeven dat ik was vergeten om de schaar te laten slijpen. Tot ziens!"

"Tot ziens!" herhaalde de tijger, terwijl hij verder liep om het circus te vinden. En die avond sliep hij weer in zijn kooi.